

съседскитѣ плетища, презъ нѣколко двора, задъ низкитѣ зидове и дървета, бѣха изнасядали съседскитѣ жени, гледаха и слухтѣха съ затаенъ дѣхъ и злорадство, какво ще стане и каква ще я пече сега „умната“ Златка.

— Сега сме току яли и тръгнали, — каза старшиятъ, внимавайки въ прѣститѣ, като че говорѣше на цигарата си. — Па и работата ни чака . . . много работа.

— Тя, работата се не свършва никогажъ. Когато умремъ, тогава се свършва и работата и цѣлиятъ свѣтъ дори. — Заповѣдайте вжтре да влѣзнемъ.

— Ние сме яли. Ето, вижъ, че цигара запалихъ.

— Макаръ; заповѣдайте въ кжщата по единъ залъгъ, — настояваше Златка. — Грѣхота и срамота е да седнемъ ние на софрата, а гоститѣ да чакатъ на двора. Предъ цѣло село въ земя бихъ се провалила отъ срамъ. Думай и ти, байо Геле, покани и ти, поведи ги да заповѣдатъ! — обърна се Златка съ молба и къмъ бай Гело.

Бай Гело нѣмаше нищо противъ да влѣзнатъ и седнатъ на сложената софра. Това би било и човѣчно. Военното време обаче го караше да се мисли и чувствува не като общински съветникъ, а като човѣкъ придаденъ въ разпореждане на командата и подчиненъ на старшия. Той схващаше значението си въ тоя мигъ такова, каквото е значението на поляка, когато дойде сѣдебниятъ приставъ въ селото. Той, скри-

шомъ, съ кимване на око и глава, даде на Златка да разбере, че е излишно да настоява.

— Идете си яхте съ децата, — каза ѝ бай Гело, — ние ще поседимъ и починемъ малко. Не сме гладни; сполай ви.

Тежко обидена отъ отказа, Златка потегли къмъ кжщата, последвана отъ етьрвитѣ и момичетата. Като влѣзнаха въ голѣмата стая, дето на срѣдата чакаше сложената софра, Златка седна въ жгъла, на пейката и кимна на останалитѣ да приближатъ около нея.

— Ако искате, седнете и яхте безъ мене. Приберете и децата. Ще оставите мене да се разпрavamъ, а вие ще мълчите като риби. Чухте ли? Това ще искамъ отъ васъ. Ни думица! твърдо заповѣда Златка и тръгна къмъ вратата. Никой не седна при софрата. Всички тръгнаха следъ нея.

— Защо не ядохте? Не ли ви казахме, че ще почакаме. — Посрещна ги бай Гело.

— Защо не се нахранихте? обади се и старшиятъ изподъ навеса. Той бѣ дигналъ края на брезентата и разгледваше кабриолета.

— Хубаво, много хубаво ще стане: ние да седнемъ на софра, а човѣци дошли по работа да стоятъ на двора, — говорѣше Златка, пристѣпяйки къмъ войницитѣ. — Не можемъ да ви държимъ. Щомъ като бързате, кажете ни, какво искате отъ насъ и да свършимъ работата о време!

Старшиятъ отпусна брезентата и пристѣпи къмъ Златка.